

Onvoorwaardelijke liefde

COLUMN VAN NATHAN MOOIJ, VADER VAN DAAN

De geboorte van Daan (ons eerste kind) was zeldzaam bijzonder. Alles waar ik van tevoren over had gefantaseerd was in milliseconden werkelijkheid. Na uren storm van weeën, opwekkende medicatie en aansluitend een vacuümpomp, was daar de verlossende eerste huil van een volmaakt klein mannetje.

Het huidvet en bloed zag ik niet, maar ik zag de vorm van het neusje met die minuscuul kleine witte stipjes, de knuisjes van handjes, en het comfortabel gekroel tegen de huid van zijn moeder. Ik kon me oprecht irriteren aan mensen die naar de foto's van dat eerste moment keken en het bloed of huidvet zagen en dan hun neus optrokken.

Alle vragen die ik had over het vaderschap leken in 1 flits beantwoord: ik werd in 1 klap vader alsof er een knop aanging. Ik hield instant van hem en beschermde hem direct. Al de twijfel van vooraf was weg. Niet alleen Daan werd geboren, de vader werd tegelijkertijd geboren en we waren een tweeling. Twee-eiig.

Naast de vragen en twijfels die ik 9 maanden of langer had, bouwde zich ook een ideaalbeeld op, een droom, een fantasie. Ik wilde als hij ouder was die reis maken naar Nepal die ik zelf niet had gemaakt, ik wilde een andere vader zijn dan de mijne, ik wilde enorm veel lachen, zodat humor alles zou doorbreken wat er ook aan pijn zou kunnen zijn. Ik wilde samen mountainbiken en die bergtop beklimmen waar ik vroeger al eens met een vriend had gezeten, die zoveel indruk op me maakte. Ik wilde hem vrijheid bieden om eigen beslissingen te nemen en coachen in zijn eigen keuzes, vrijlaten om te kiezen voor niets, God of Allah, meisjes of jongens, kunst of carrière. Bovenal wilde ik die te gekke vader zijn, die wel voor het schoolplein mag stoppen om hem af te zetten, die vader waar je wel je vragen aan durft te stellen over je verliefdheid, sex en drugs.

Daan leerde me later dat, hoe goed bedoelt het ook is en lijkt: ik niet alleen een zware taak had voor mezelf om al die ideaalbeelden te bereiken. Eigenlijk omschrijf ik hierboven volledig hoe mijn ideaal eruit moet zien zodat ik die vader kan zijn, die geweldige perfecte. Maar eigenlijk leg ik ook helemaal mijn perfecte en geweldige zoon vast.

Daan groeide, Phelan McDermid werd geconstateerd.

Ik ontdekte iets pijnlijks. Mensen, soms onthutsend dichtbij zoals gezinsleden en familie, deelde zich op in twee groepen. Mensen die Daan zagen voor wie hij was en mensen die teleurgesteld waren, omdat hij niet aan hun beeld of verwachting voldeed.

Hij pakte niet blij zijn verjaardagscadeau uit en bedankte niet met een knuffel zijn oma. Hij speelde met het inpakpapier en ontweek oogcontact. Hij rende niet in iemands armen, hij was niet makkelijk in contact en zei geen overschattige dingen. Hij maakte geen tekeningen voor je als je op visite kwam en liet niet trots zijn zelf-gemaakte kleiboetseerfeubels zien.

Het werd me pijnlijk duidelijker dat er veel voorwaarden werden gesteld om leuk gevonden te worden. Vaak per ongeluk en goedbedoeld. Daan werd constant vergeleken en stelde teleur.

De andere groep kun je samenvatten in 1 zin: die keken en zagen Daan voor wie hij was!

Zij namen genoeg met een vluchtige blik, een aanraking van milliseconden. Zij zaten op de grond en wachtte tot hij zelf kwam en zagen hoe hij keek met zijn oren. Ze hadden geduld. Zij zagen zijn mooie kant en genoten van die kleine stapjes die zo groot zijn.

Hij was gewoon wie hij was, anders en bijzonder.

Langzaam leerde deze spiegel me dat ik mijn wensen, dromen en idealen moest loslaten.

En vlak voordat ik naar mijn werk ging, gaf hij nog een mondje terug over mijn Hugo Boss pak, en de eerste 5 jaar van zijn leven zaten zijn moeder en ik 's nachts met hem in een schommelstoel om hem te troosten, jaren hadden we wallen, geen vakantie was meer hetzelfde, en vrienden of familie raakten ontvreemd. Geen droom die uit kwam.

Maar Daan was helemaal ok, geliefd, gewenst en er was nog maar 1 ding belangrijk: Is Daan gelukkig?

Hoe moeilijk ook, de voorwaardelijke liefde veranderde in onvoorwaardelijke liefde. Daan is Daan, Daan is mooi, Daan is uniek.

Er zijn geen voorwaarden om te houden van.

Onvoorwaardelijke liefde.

(om aan te geven hoe moeilijk het is: bij onze tweede zoon zou ik er bijna weer in trappen en had ik stiekem toch weer wensen, scherp blijven is de enige optie)

Nathan Mooij, trotse vader van Daan.